

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **N. M.**, narozen „X“, státní příslušnost Afghánistán,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2019, č. j. KRPU-152685-56/ČJ-2019-040022-SV-CV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, **se přiznává** odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě doplněnou prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pátrání a eskort, ze dne 21. 11. 2019, č. j. KRPU-152685-56/ČJ-2019-040022-SV-CV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 28. 8. 2019, č. j. KRPU-152685-22/ČJ-2019-040022-SV-CV, o 60 dnů.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě, ve znění jejího doplnění, namítal, že žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost účelu zajištění, jelikož nezohlednila nemožnost vyhoštění pro absenci spolupráce afghánské strany. Dle žalobce měla žalovaná zvážit realizovatelnost vyhoštění především s ohledem na to, zda dožadovaný stát žalobce přijme. Poukázal na skutečnost, že Afghánistán informoval policejní orgány, že nepodnikne žádné kroky k vystavení náhradního dokladu, dokud mu nebudou předloženy kopie identifikačních dokladů žalobce a jeho příbuzných. Žalobce přitom spolupráci tohoto druhu odmítl a prohlásil, že se do Afghánistánu vrátit nehodlá. Žalovaná pouze odkázala na skutečnost, že bylo osloveno Ministerstvo vnitra, aby vyvinulo snahu o změnu postoje afgánských úřadů. S ohledem na tyto skutečnosti se žalobce domníval, že v jeho případě nebude možné uskutečnit účel omezení osobní svobody, tj. jeho vyhoštění do Afghánistánu. Ačkoliv měl žalobce pro postup žalované z části pochopení, zdůraznil, že neexistuje žádný konkrétní náznak pro to, že by bylo možné v dohledné době předpokládat změnu postoje afghánského státu. Nelze ani očekávat, že by mělo dojít k vydání náhradního cestovního dokladu, aby bylo možné realizovat vyhoštění žalobce. Žalobce konstatoval, že pokud je dána nevole k vydávání náhradních cestovních dokladů afghánským občanům, nelze takovou situaci přecházet a argumentovat spekulativní změnou postoje. Změny by bylo možné dosáhnout pouze diplomatickou cestou, takový způsob je však nejistý a vyžadující větší časový prostor. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, sp. zn. 7 As 79/2010, a rozsudek téhož soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 4 Azs 242/2016.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž podotkla, že žalobce při ověřování totožnosti nespolupracoval, dokonce se vydával za osobu mladistvou, aby si zajistil lepší zacházení ze strany státních orgánů. Při svém výsledku žalobce uvedl zavádějící skutečnosti, když sdělil, že si nepamatuje své datum narození. Toto tvrzení žalovaná považovala za účelové, neboť sám žalobce doznal, že z Afghánistánu vycestoval na cestovní doklad, ve kterém je datum narození uveden a žalobce jej musel při vystavení cestovního dokladu hodnověrně doložit. Obdobně to platí i pro občanský doklad, který žalobce měl zanechat v Afghánistánu. Žalobce taktéž odmítl jakoukoliv spolupráci s orgány ověřujícími jeho totožnost i s orgány afghánské ambasády, nesnažil se napomoci ověření totožnosti. Žalovaná zdůraznila, že ověřování totožnosti cizince, který nevlastní žádný doklad totožnosti, je procesem náročným a zdlouhavým i v zemích Evropské unie, natož v zemích mimo evropský kontinent. Tento proces je o to složitější, pokud osoba, u které probíhá ověřování totožnosti, nespolupracuje. Ověření totožnosti osob afghánské státní příslušnosti se za plné spolupráce ověřované osoby pohybuje v řádu týdnů, resp. v úseku 40 až 60 dnů. V projednávaném případě žalobce při ověřování totožnosti nespolupracuje, prvotní předpoklad realizace správního vyhoštění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce do 90 dnů proto nebylo možné naplnit. Navíc v době rozhodování o napadeném rozhodnutí uplynula polovina základní maximální možné doby zajištění, tedy 180 dní od prvotního omezení svobody. K tomu žalovaná podotkla, že pokud by se ukázalo, že žalobcem uváděné údaje o jeho totožnosti jsou opětovně nepravdivé, mohla by žalovaná prodloužit dobu zajištění až na 545 dnů.

4. Dále žalovaná uvedla, že požadavek afghánské ambasády na doložení kopií dokladů žalobce, který žádné nevlastní, a na doložení kopií dokladů jeho příbuzných je požadavkem nesmyslným a nereálným. Obdobný problém se vyskytl i v případech dalších států dané oblasti (Irák, Írán, Pákistán), přičemž v těchto případech byly u cizinců bez dokladů prováděny konzulární pohovory, ať již na území příslušné ambasády či přímo v zařízení pro zajištění cizinců, a na základě sdělených údajů přímo pracovníkovi příslušné ambasády došlo k realizaci procesu ověření totožnosti v zemi původu cizince. Dle žalované tedy nebyly v případě žalobce vyčerpány všechny možnosti a postupy k ověření totožnosti žalobce, a je tudíž reálný předpoklad pro vstřícnější postoj afghánské ambasády a uskutečnění konzulárního pohovoru. Závěrem žalovaná dodala, že telefonickým pohovorem s pracovníkem Ředitelství služby cizinecké policie dne 2. 1. 2020 zjistila, že probíhají jednání o uskutečnění konzulárního pohovoru s cílem pokračovat v procesu ověřování totožnosti žalobce. Žalované bylo též sděleno, že bylo uskutečněno 47 konzulárních pohovorů s občany Afghánistánu, přičemž ve dvou případech došlo i k ověření totožnosti.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhli konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalovaná dne 29. 8. 2019 požádala Ředitelství služby cizinecké policie o zajištění náhradního cestovního dokladu potřebného k realizaci vyhoštění žalobce. Rozhodnutím žalované ze dne 10. 9. 2019, č. j. KRPU-152685-35/ČJ-2019-040022-SV-CV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie 1 rok a s dobou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dne 16. 9. 2019 podal žalobce proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání. Přípisem ze dne 12. 11. 2019, č. j. CPR-33008-5/ČJ-2019-930310-T247, Ředitelství služby cizinecké policie informovalo žalovanou, že dne 10. 9. 2019 byla na velvyslanectví Afghánské islámské republiky podána žádost o vystavení náhradního cestovního dokladu pro žalobce za účelem jeho správního vyhoštění. Ředitelství služby cizinecké policie obdrželo dne 19. 9. 2019 od afghánského velvyslanectví zprávu, z níž vyplynulo, že pokud nebudou doloženy kopie identifikačních karet žalobce a jeho příbuzných, nebudou ze strany velvyslanectví podniknuty žádné kroky vedoucí k vystavení náhradního cestovního dokladu. Z přípisu dále vyplývá, že bylo osloveno Ministerstvo vnitra s prosbou o zavedení tzv. pravidelných pohovorů s afghánským velvyslanectvím z důvodu upřesnění a posílení spolupráce mezi Ředitelstvím služby cizinecké policie a dotýčným velvyslanectvím v procesu ověřování totožnosti afghánských státních příslušníků s tím, že tento proces bude nastaven v nejbližším termínu. Součástí správního spisu je dále Závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k možnosti vycestování cizince ze dne 29. 8. 2019, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné.

9. Dle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
10. Předmětem přezkumu o prodloužení zajištění není posouzení podmínek pro zajištění, nýbrž oprávněnost zajištění cizince. Časový harmonogram jednotlivých kroků, které správní orgán v předmětném řízení činí, je pouze na úvaze správního orgánu, avšak aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění vedeno aktivně, svědomitě a s náležitou pečlivostí. Následný výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí vycházet z odůvodnění prvotního rozhodnutí o zajištění, a to tak, aby soud mohl přezkoumat, zdali správní orgány správního uvážení nezneužily. V řízení o žalobě soud přezkoumává postup policie v otázce komunikace a spolupráce se státy, do nichž mají být cizinci vyhoštěni a spolu s tím zkoumají, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nepřesahuje zákonné meze a má oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění tak musí především obsahovat úvahu o krocích, které správní orgán učinil a vymezení důvodu proč nebylo dosud možné vyhoštění cizince provést. Předpokladem prodloužení zajištění je potencionální možnost realizování vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012-46, dostupný na www.nssoud.cz).
11. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, dostupného na www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

12. Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, dostupný na www.nssoud.cz). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli.
13. S ohledem na výše uvedená kritéria přezkumu rozhodnutí o prodloužení zajištění soud uvádí, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve shrnula dosavadní průběh řízení s tím, že zopakovala, jaké důvody vedly k rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalovaná taktéž shrnula a zároveň dostatečně konkretizovala jednotlivé procesní kroky, jejichž cílem je vyhoštění žalobce do Afghánistánu. Žalovaná uvedla, že dne 29. 8. 2019 zaslala na Ředitelství služby cizinecké policie žádost o zajištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu. Dne 24. 10. 2019 se žalovaná obrátila na Ředitelství služby cizinecké policie s dotazem, jaké úkony byly ve věci zajištění cizince provedeny, jaké bude ještě zapotřebí provést a případně jak dlouho bude zjišťování totožnosti žalobce trvat. Dne 12. 11. 2019 žalovaná obdržela od Ředitelství služby cizinecké policie sdělení, v němž bylo uvedeno, že dne 10. 9. 2019 byla zaslána žádost na Velvyslanectví Afghánské islámské republiky o vystavení náhradního cestovního dokladu pro účely jeho správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Dne 19. 9. 2019 obdrželo Ředitelství služby cizinecké policie vyjádření, v němž afghánské velvyslanectví požadovalo doložení kopie identifikačních karet žalobce a jeho příbuzných. S ohledem na nesplnitelnost uvedeného požadavku bylo následně osloveno Ministerstvo vnitra s prosbou o zavedení pravidelných pohovorů s dotčeným velvyslanectvím. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaná své povinnosti odůvodnit nutnost prodloužení doby zajištění dostala, když v napadeném rozhodnutí detailně popsala svůj dosavadní postup ve věci správního vyhoštění žalobce.
14. K námitce nemožnosti realizace vyhoštění pro absenci spolupráce afghánské strany soud uvádí, že při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno vždy zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který nevyloučil spolupráci při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť afghánské orgány dle informací žalované spolupráci nevyloučily.
15. V projednávaném případě je zřejmé, že potřebné úkony směřující k ověření totožnosti žalobce a k vydání náhradního cestovního dokladu byly ze strany žalované provedeny. Ke zdržení celého procesu došlo zejména postupem zastupitelského úřadu Afghánistánu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

trval na doložení identifikačních průkazů žalobce a jeho příbuzných, ačkoliv žalobce těmito doklady evidentně nedisponoval. Je obecně známou skutečností, že součinnost se zeměmi třetího světa, mezi které Afghánistán patří, není pružná a rychlá, když se pohybuje v rádech několika týdnů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 11. 2015, č. j. 10 A 197/2015-13, dostupný na www.nssoud.cz). Rychlost vyřizování požadavku ze strany afghánských úřadů tedy nemohla žalovaná nikterak ovlivnit. Zdlouhavost při ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu ze strany Velvyslanectví Afghánistánu přitom zcela nevylučuje možnost, že správní vyhoštění je uskutečnitelné. Soud proto shledal, že žalovaná v řízení o zajištění žalobce za účelem jeho vyhoštění postupovala do vydání napadeného rozhodnutí s náležitou pečlivostí a aktivně směřovala k naplnění primárního cíle zajištění.

16. Soud je toho názoru, že ze správního spisu nelze shledat, že by v době, kdy o prodloužení doby zajištění žalovaná rozhodovala, jí byla známa skutečnost nasvědčující tomu, že účel, pro který byla osobní svoboda žalobce omezena (správní vyhoštění do Afghánistánu), nebude možno realizovat. Ani ze skutečnosti, že ověření totožnosti žalobce a následné obstarání cestovního dokladu ve spolupráci s Velvyslanectvím Afghánské islámské republiky probíhá pomaleji, nemohla žalovaná bez dalšího usuzovat na existenci důvodů, jež znemožňují žalobcovo vyhoštění. Chybějící cestovní doklad žalobce není důvodem znemožňujícím vycestování, a to ani za situace, že jeho obstarání je časově i věcně složité. Uvedená okolnost pouze zvyšuje časové nároky zajištění za účelem správního vyhoštění (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 Azs 156/2015-51, ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Azs 46/2016-24, nebo ze dne 21. 1. 2016, č. j. 2 Azs 300/2015-29, www.nssoud.cz). Nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], pro které byl žalobce zajištěn, bylo odůvodněno jeho vyjádřením, že se nehodlá vrátit do země původu, nýbrž pokračovat v cestě přes státy Evropské unie do Francie s úmyslem nevrátit se do země původu, a to aniž měl oprávnění se schengenským prostorem pohybovat a aniž by se na území České republiky nacházel legálně a s platným cestovním dokladem, s vízem, s dostatkem finančních prostředků či platným pobytovým oprávněním.
17. Nepřípadným je odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 4 Azs 242/2016-24, www.nssoud.cz. V uvedené věci Velvyslanectví Iránské islámské republiky podmínilo vydání náhradního cestovního dokladu souhlasem stěžovatele, který však stěžovatel odmítl dát, čímž vznikla překážka vyhoštění stěžovatele spočívající v tom, že domovský stát odmítá stěžovateli vydat náhradní doklady a převzít jej. V nyní posuzovaném případě je však situace odlišná, neboť zde není zřejmé, že by v době stanovené v ust. § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců pro zajištění cizince nemohla být ve spolupráci s Velvyslanectvím Afghánské islámské republiky ověřena totožnost žalobce a vydán mu cestovní doklad, a tudíž nelze usuzovat na to, že by realizace správního vyhoštění žalobce byla vyloučena.
18. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 75 A 29/2019-22. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT a doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč – § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 8. ledna 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.